ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

Lietas arhīva Nr. A42-00742-19/9
ECLI:LV:ADRJRIT:2019:0517.A420253718.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2019.gada 17.maijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Andersone,

rakstveida procesā izskatīja sabiedrības ar ierobežotu atbildību „ALIS-L" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2018.gada 1.augusta lēmuma Nr.30.1-22.11/3443 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) ģenerāldirektora 2018.gada 1.augusta lēmumu Nr.30.1-22.11/3443 (turpmāk – lēmums) atzīts par tiesisku dienesta Nodokļu parādu piedziņas pārvaldes 2018.gada 29.jūnija lēmums Nr.30.4-4.7.3/44826 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru tika apturēta pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „ALIS-L" saimnieciskā darbība, kā arī nolemts ierakstīt aizlieguma atzīmi komercreģistrā veikt pieteicējas reorganizāciju, nosūtot Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistram ziņas par pieteicējas saimnieciskās darbības apturēšanu un par aizlieguma atzīmes ierakstīšanu komercreģistrā pieteicējas reorganizācijas veikšanai, iesniegt prasību Pārtikas un veterinārajam dienestam anulēt tirdzniecības vietas un noliktavas reģistrāciju un svītrot tās no uzraudzības objektu reģistra, kā arī izslēgt pieteicēju no dienesta pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistra.

Lēmums pamatots ar turpmāk minētiem argumentiem.

[1.1] Pieteicējas saimnieciskā darbība apturēta atbilstoši „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta piektajai daļai, jo komercsabiedrība pēc šā panta otrajā daļā minētā rakstveida brīdinājuma saņemšanas nenovērsa tajā norādītos pārkāpumus, tas ir, neiemaksāja valsts budžetā nokavētos nodokļu maksājumus, turklāt nodokļu maksājumu parāds izveidojies pēc pieteicējas iesniegtajiem ziņojumiem, deklarācijām un nodokļu audita pārbaudes rezultātā.

Pieteikuma iesniegšana tiesā par pieteicējas nodokļu audita rezultātiem neatbrīvoja pieteicēju no pienākuma minētos papildu nomaksai valsts budžetā aprēķinātos nodokļu maksājumus veikt saskaņā ar dienesta ģenerāldirektora lēmumu par nodokļu audita rezultātiem.

[1.2] Izvērtējot pieteicējas pieļauto pārkāpumu – izvairīšanos no nodokļu nomaksas, kā arī, ņemot vērā, ka pieteicēja nav veikusi nekādus pasākumus minētā pārkāpuma novēršanai, secināms, ka labums, ko sabiedrība gūs no pieteicējas saimnieciskās darbības apturēšanas, proti, nepieļaujot, ka pieteicējai ir iespējams turpināt veikt darījumus, vienlaikus neveicot atbilstošus nodokļu maksājumus budžetā, ir lielāks nekā pieteicējas tiesību un tiesisko interešu ierobežojums.

[1.3] Ņemot vērā Pievienotās vērtības nodokļa likuma 73.panta pirmās daļas 4.punkta, 74.panta trešās daļas un 81.panta nosacījumus, secināms, ka pieteicēja ir izslēdzama arī no dienesta pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistra.

Tāpat atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta sestajā daļā noteiktajam ir nosūtāmas ziņas Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistram par pieteicējas saimnieciskās darbības apturēšanu un par aizlieguma atzīmes ierakstīšanu komercreģistrā.

[2] Pieteicēja pārsūdzētajam lēmumam nepiekrīt un lūdz tiesu to atcelt, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Ņemot vērā, ka lēmuma pamatā ir tie nodokļu maksājumi, par kuriem pastāv strīds administratīvajā lietā Nr.A420197718, kas tiesā vēl nav izšķirts, dienests nedrīkstēja vienkārši ignorēt šos lietas faktiskos apstākļus. Šis strīdus apstāklis - apstrīdēts nodokļu uzrēķins, kas var arī nepalikt spēkā, nedrīkstēja kalpot par pamatu pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai.

[2.2] Pārsūdzētais lēmums nav samērīgs. Dienesta audita rezultātā pieteicējai radusies finansiāla situācija, kas pašreiz neļauj pieteicējai nokārtot savas saistības. Konkrētās lietas fakti nekādā gadījumā nepieļauj izdarīt secinājumu, ka pieteicējas rīcība pat teorētiski varētu būt uzskatāma par tādu, kas jebkādā veidā būtu vērsta uz nodokļu nomaksas pienākuma apzinātu nepildīšanu.

Dienestam pie šādiem apstākļiem bija jāvērtē arī pieteicējas rīcība līdz šim, kad gadiem ilgi nebija konstatējami pilnībā nekādi pārkāpumi, pieteicēja vienmēr sadarbojās ar dienestu, savlaicīgi un pilnīgi piešķīra dienestam visu pieprasīto informāciju, labticīgi kārtoja grāmatvedību un visas saistības valsts priekšā. Dienestam nebija pamata visu minēto līdzšinējo kārtīgi veikto darbību vienkārši ignorēt. Dienestam tas viss bija jāvērtē pirms izšķirties, vai lēmumā izklāstītā rīcība atsevišķajā konkrētajā gadījumā ir pietiekama pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai.

Tādējādi lēmumā iekļautais pamatojums nav pietiekams.

[2.3] Administratīvā procesa likuma 65.-67. pantā tieši ir paredzēta lietderības apsvērumu izdarīšana un šīs normas bija obligāti piemērojamas arī izskatāmajā gadījuma. Taču no lēmuma satura neizriet, ka dienests šajā saistībā ir veicis pienācīgus apsvērumus, kas varēja novest pie pretlikumīga lēmuma pieņemšanas.

[2.4] Dienests pārkāpis pamatojuma principu, kas ir iekļauts Administratīvā procesa likumā kā taisnīguma princips. Tādējādi lēmuma izdošanas

procesā tika pieļauti būtiski procesuālie pārkāpumi. No lēmuma neizriet, ka pieteicēja tiktu uzklausīta, ka dienests ir ņēmis vērā iepriekš minētos attaisnojošus apstākļus un pieteicējas rīcību līdz šim. Tādējādi lēmuma motivācija ir nepietiekama, tajā nav iekļauts viss nepieciešams izvērtējums. Minētais var ietekmēt lēmuma saturu.

[3] Dienests tiesā iesniegtajos paskaidrojumos pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz lēmumā norādītajiem argumentiem. Atbildot uz pieteicējas argumentiem, dienests papildus norāda, ka par nodokļu nomaksas nepienācīgu izpildi likumā noteiktos gadījumos paredzēta gan administratīvā, gan krimināltiesiskā atbildība. Normatīvais regulējums par nodokļu nomaksas pienākumu, tajā skaitā arī sekas par šā pienākuma neizpildi, nepārprotami norāda uz nodokļu un nodevu nomaksas prioritāti un to, ka visas sabiedrības interesēs ir, lai valsts budžets savlaicīgi tiktu papildināts ar obligātajiem nodokļu maksājumiem. Likumdevējs ir secinājis, ka izvairīšanās no nodokļu nomaksas ir ievērojams sabiedrības interešu aizskārums un ir lietderīgi liegt ar saimniecisko darbību nodarboties nodokļu maksātājiem, kuri pieļauj būtisku normatīvo aktu pārkāpumu, noteiktajā termiņā un pilnā apmērā nenomaksā nodokļus un neizpilda nodokļu administrācijas prasības. Piešķirot dienestam tiesības apturēt komercsabiedrības saimniecisko darbību, likumdevēja mērķis bija paaugstināt nodokļu kontroles un administrēšanas efektivitāti un novērst izvairīšanos no nodokļu nomaksas. Šāds tiesiskais regulējums ļauj dienestam konstatēt konkrēto pārkāpumu un apturēt nodokļu maksātāja saimniecisko darbību, tādējādi aizsargājos sabiedrības intereses no pretlikumīgās rīcības, jo persona, kas izvairās no nodokļu nomaksas, ar savu rīcību nodara zaudējumus valsts interesēm.

[4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmo daļu lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes.

Motīvu daļa

[5] Izvērtējot lietas materiālus to kopsakarībā ar administratīvā procesa dalībnieku rakstiskajiem paskaidrojumiem, tiesa secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[6] Lietā ir strīds par to, vai dienests pamatoti pieņēma lēmumu par pieteicējas saimnieciskās darbības apturēšanu sakarā ar to, ka uzņēmumam ir nokavēto nodokļu maksājumu parāds.

[7] Konkrētajā gadījumā pieteicējas saimnieciskā darbība tika apturēta, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta pirmās daļas 2.punktu, kas noteic, ka dienestam ir tiesības apturēt nodokļu maksātāja (vai tā struktūrvienības, kurā noticis pārkāpums) saimniecisko darbību, ja ir konstatēts, ka nodokļu maksātājs ir izvairījies no nodokļu vai nodevu maksāšanas.

Saskaņā ar minētā likuma 1.panta 14.punktā ietverto skaidrojumu ar izvairīšanos no nodokļu vai nodevu maksāšanas tostarp ir saprotama arī jebkura apzināta darbība vai bezdarbība, kuras dēļ nodokļi vai nodevas nav samaksātas pilnā apmērā vai daļēji.

Tādējādi, ja nodokļu maksātājs pilnā apmērā vai daļēji nav samaksājis nodokļus, uzskatāms, ka nodokļu maksātājs izvairās no nodokļu maksāšanas.

[8] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta otrajā daļā noteikts, ka dienests piecu darbdienu laikā pēc šā panta pirmajā daļā minētā pārkāpuma konstatācijas rakstveidā brīdina nodokļu maksātāju par saimnieciskās darbības apturēšanu, izņemot gadījumu, kad tiek konstatēts šā panta pirmās daļas 1.punktā minētais pārkāpums.

Atbilstoši minētā likuma 34.[1]panta piektajai daļai dienests pieņem lēmumu par nodokļu maksātāja (vai tā struktūrvienības, kurā noticis pārkāpums) saimnieciskās darbības apturēšanu 15 dienu laikā pēc šā panta otrajā daļā minētā rakstveida brīdinājuma paziņošanas, ja nodokļu maksātājs nav novērsis tajā norādītos pārkāpumus.

[9] Lietā nav strīda par to, ka 2018.gada 14.jūnijā pieteicējai bija izveidojies nenomaksāto nodokļu parāds 260 108,71 *euro* apmērā. 2018.gada 14.jūnijā ir sastādīts tiesiski apstiprināts akts Nr.30.4-4.7.3/186 (*lietas 37.lapa*) par piedziņas neiespējamību no pieteicējas. Līdz ar to dienests 2018.gada 14.jūnijā pamatoti un atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta otrajā daļā noteiktajam pieteicējai nosūtīja brīdinājumu par saimnieciskās darbības apturēšanu, aicinot pieteicēju veikt nodokļu nomaksu (*lietas 35.lapa*). Tā kā pieteicēja minēto aicinājumu atstāja bez ievērības, un 2018.gada 14.jūnija lēmums nebija izpildīts, tad dienestam atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta piektajā daļā noteiktajam bija tiesisks pamats lemt par uzņēmuma saimnieciskās darbības apturēšanu.

Lēmums pieņemts pēc trīspadsmit dienām pēc rakstveida brīdinājuma nosūtīšanas. Līdz ar to tiesa konstatē, ka ir ievērots likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta piektajā daļā noteiktais piecpadsmit dienu termiņš lēmuma pieņemšanai.

[10] Pieteicēja uzskata, ka viņas rīcība nav vērtējama kā izvairīšanās no nodokļu maksāšanas, jo nodokļu parāds pamatā radies dienesta audita rezultātā, par kura esamību tiesā vēl pastāv strīds. No pieteicējas pieteikumā paustajiem argumentiem secināms, ka pieteicējas ieskatā nodokļu nomaksas pienākums pieteicējai iestāsies pēc dienesta ģenerāldirektores 2018.gada 14.februāra lēmuma Nr.30.2-22.13/695 (turpmāk – 2018.gada 14.februāra lēmums) pārbaudes tiesā, ja pieteikums tiks noraidīts.

Tiesa šādam pieteicējas viedoklim nepiekrīt, ievērojot turpmāk minēto.

[10.1] Viens no nodokļu maksātāju vispārīgajiem pienākumiem ir noteiktajā termiņā un pilnā apmērā nomaksāt nodokļus un nodevas (sk. *likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 2.punktu*).

Izvērtējot lietas materiālus, tiesa konstatē, ka dienesta Nodokļu kontroles pārvalde no 2017.gada 2.marta līdz 26.oktobrim veica pieteicējai pievienotās vērtības nodokļa auditu par 2015.gada janvāri - 2016.gada novembri un uzņēmumu ienākuma nodokļa auditu par 2015.gadu. Administratīvais process iestādē noslēdzās ar dienesta 2018.gada 14.februāra lēmumu (*lietas 41.-56.lapa*), nosakot pieteicējai nomaksai valsts budžetā pievienotās vērtības nodokli 167 764,29 *euro*, soda naudu 25 164,67 *euro*, nokavējuma naudu 28 388,03 *euro* uzņēmumu ienākuma nodokli 46 683 *euro*, soda naudu 7002,45 *euro* un nokavējuma naudu 7049,13 *euro*, kā arī pieteicējai samazināti 2015.gada zaudējumi par 80 *euro* un uz nākamajiem taksācijas periodiem pārnesamie zaudējumi par 2797 *euro*. Nepiekrītot minētajam lēmumam, pieteicēja to pārsūdzēja tiesā. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2018.gada 15.marta lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta Nr.A420170718. Lietas izskatīšanas pēc būtības turpinās (sk. *Tiesu informācijas sistēmas datus administratīvajā lietā Nr.A420170718*).

Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmā daļa noteic, ka pieteikuma iesniegšana tiesā par administratīvā akta atcelšanu, atzīšanu par spēku zaudējušu vai spēkā neesošu aptur administratīvā akta darbību no dienas, kad pieteikums saņemts tiesā. Savukārt minētā panta ceturtās daļas 1.punkts noteic, ka šā panta pirmā daļa neattiecas uz gadījumiem, ja administratīvais akts uzliek pienākumu samaksāt nodokli, nodevu vai veikt citu maksājumu

valsts vai pašvaldības budžetā, izņemot sodoša rakstura maksājumus (naudas sodus un soda naudas). Panta otrā daļa noteic, ja pieteicējs nav administratīvā akta adresāts, tikmēr, kamēr lietas izskatīšana pēc būtības nav pabeigta, administratīvā akta adresāts var lūgt tiesu, motivējot lūgumu, pilnībā vai daļēji atjaunot administratīvā akta darbību, kas apturēta saskaņā ar šā panta pirmo daļu.

Tādējādi dienesta 2018.gada 14.februāra lēmuma pārsūdzēšana pati par sevi neaptur tā darbību un izpildi, izņemot daļā par aprēķināto soda naudu. Vienlaikus pārbaudot Tiesu informatīvajā sistēma esošo informāciju, tiesa konstatē, ka pieteicēja nav lūgusi apturēt dienesta 2018.gada 14.februāra lēmuma darbību.

Līdz ar to secināms, ka attiecībā uz dienesta 2018.gada 14.februāra lēmumā noteiktajiem papildu maksājumiem valsts budžetā ir iestājies nomaksas pienākums. Tāpat konstatējams, ka nodokļu nomaksas pienākums ir iestājies pieteicējas pašas deklarētajiem pievienotās vērtības nodokļa maksājumiem atbilstoši iesniegtajai pievienotās vērtības nodokļa deklarācijai par 2018.gada februāri un ziņojumam "par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām no darba ņēmēju darba ienākumiem, iedzīvotāju ienākuma nodokli un uzņēmējdarbības riska valsts nodevas" par 2017.gada februāri.

Līdz ar to apstāklis, ka nodokļu maksātājs ir pārsūdzējis tiesā lēmumu, ar kuru nodokļu maksātājam audita rezultātā noteikti papildus maksājumi nomaksai valsts budžetā, nav šķērslis nodokļu maksātāja saimnieciskās darbības apturēšanai, jo šāda lēmuma pārsūdzēšana neaptur tā darbību un izpildi, izņemot daļā par aprēķināto soda naudu, tādēļ arī neietekmē dienesta pienākumu izdot pārsūdzēto lēmumu.

[10.2] Pieņemot lēmumu par nodokļu maksātāja saimnieciskās darbības apturēšanu, dienestam nav nepieciešams pārvērtēt lēmumu par audita rezultātiem, jo nav nepieciešams atkārtoti novērtēt jau konstatētos apstākļus. Tāpat to nav jāvērtē tiesai (sal. sk. *Administratīvās apgabaltiesas 2016.gada 19.decembra spriedumu lietā Nr.A420223115*). Ja, pieņemot lēmumu par nodokļu maksātāja saimnieciskās darbības apturēšanu, dienestam būtu atkārtoti jāpārvērtē jau audita ietvaros un apstrīdēšanas procesā konstatētie apstākļi, netiktu pietiekami efektīvi sasniegts likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]panta mērķis - liegt ar saimniecisko darbību nodarboties nodokļu maksātājiem, kuri pieļauj būtisku normatīvo aktu pārkāpumus un neizpilda nodokļu administrācijas prasības, kā arī sakārtot uzņēmējdarbības vidi, no tās izslēdzot nodokļu maksātājus, kuri neizpilda normatīvajos aktos noteiktos pienākumus, tajā skaitā nerisina finansiālas problēmas normatīvajos aktos paredzēto pasākumu ietvaros (sk. *likuma „Grozījumi likumā „Par Valsts ieņēmumu dienestu"", kas stājās spēkā 2012.gada 6.jūlijā un 2017.gada 28.jūlijā, likumprojektu anotāciju; pieejams: www.saiema.lv*).

Izskatāmajā gadījumā auditā konstatētie apstākļi tiek vērtēti administratīvajā lietā Nr.A420170718, kas ierosināta par dienesta 2018.gada 14.februāra lēmuma atcelšanu. Papildus norādāms, ja dienesta 2018.gada 14.februāra lēmums tiks atzīts par prettiesisku un atcelts, pieteicēja atbilstoši Administratīvā procesa likuma 92. pantam un 93. panta trešajai daļai varēs prasīt atlīdzinājumu par viņai nodarītajiem zaudējumiem un kaitējumu.

[10.3] Līdz ar to pieteicējas minētajam apstāklim, ka nodokļu parāds ir izveidojies pamatojoties uz audita rezultātā noteiktajiem maksājumiem, nav nozīmes lietas iznākumā, jo tiesību normas neparedz šāda izņēmuma piemērošanu.

[11] Tiesa arī nekonstatē procesuālus pārkāpumus lēmuma pieņemšanas procesā.

[11.1] Nav strīda, ka būtiska administratīvā akta sastāvdaļa ir administratīvā procesa dalībnieka viedokļu uzklausīšana, un tā neesamība var novest pie būtiskiem procesuālajiem pārkāpumiem. Tomēr Administratīvā procesa likumā ir noteikti vairāki izņēmumi, kuru pastāvēšanas gadījumā personas viedokļa un argumentu uzklausīšana nav nepieciešama. Kā izriet no Administratīvā procesa likuma 62.panta otrās daļas, administratīvā procesa dalībnieka viedokļu uzklausīšana nav nepieciešama, kad no gadījuma būtības izriet, ka personas viedokļa noskaidrošana nav iespējama vai nav adekvāta.

Tiesa uzskata, ka šajā lietā pieteicējas pārstāves viedokļa noskaidrošana būtu neadekvāta, jo administratīvā akta pamatojums ir balstīts uz objektīvi pastāvošu faktu – uzņēmumam ir nokavēto nodokļu maksājumu parāds, un pieteicējas pārstāves paskaidrojumi šīs lietas faktiskajos apstākļos nevarētu mainīt minēto faktu. Turklāt pieteicējai 2018.gada 14.jūnijā tika nosūtīts brīdinājums par saimnieciskās darbības apturēšanu, aicinot pieteicēju veikt nodokļu nomaksu. Tātad pieteicējai bija zināms par plānoto rīcību, tai bija iespēja reaģēt. Savukārt pieteicēja minēto aicinājumu atstāja bez ievērības.

[11.2] Administratīvā procesa likuma 66.pants nosaka obligātu lietderības apsvērumu izvērtējumu. Tiesa secina, ka lēmumā ir ietverts administratīvā akta pamatojums un izdarīti lietderības apsvērumi.

Pirmkārt, konstatējot kaut vienu no likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[1]pantā minētajiem priekšnoteikumiem, kurus likumdevējs ir atzinis par būtiskiem pārkāpumiem (sk. *likumprojekta „Grozījumi likumā „Par Valsts ieņēmumu dienestu"" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojumu*), dienests ir tiesīgs pieņemt lēmumu par uzņēmuma saimnieciskās darbības apturēšanu. Nosakot tiesību normā uzskaitītos priekšnoteikumus, likumdevējs jau ir samērojis komersanta intereses ar visas sabiedrības interesēm.

Otrkārt, lēmumā norādīts, ka labums, ko sabiedrība gūs no uzņēmuma saimnieciskās darbības apturēšanas, ir lielāks, kā sabiedrības tiesību un tiesisko interešu ierobežojums.

[11.3] Tiesas ieskatā visas sabiedrības interese ir saņemt budžetā nodokļu maksājumus savlaicīgi un pilnā apmērā. Lai to nodrošinātu, dienests veic likumā noteikto kontroles funkciju, pārbaudot, vai nodokļi tiek aprēķināti pareizi un vai nodokļi ir samaksāti savlaicīgi un pilnā apmērā, kā arī veic preventīvās funkcijas, lai personas, kuru darbībā saskatāmas negodprātīgas rīcības pazīmes, uz laiku izslēgtu no komercdarbības vides, tostarp apturot nodokļu maksātāju saimniecisko darbību. Šādos gadījumos dienests, apturot nodokļu maksātāja saimniecisko darbību, darbojas sabiedrības interesēs, lai novērstu vai nepieļautu situāciju, ka nodokļu maksātājs, iespējams, izvairās no nodokļu samaksas.

[12] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.[2]panta pirmā daļa noteic, ja nodokļu maksātājs ir novērsis visus lēmumā par saimnieciskās darbības apturēšanu minētos pārkāpumus un par to paziņojis, dienests pēc pārbaudes veikšanas vienas darbdienas laikā atjauno nodokļu maksātāja saimniecisko darbību. Lēmums par nodokļu maksātāja saimnieciskās darbības atjaunošanu stājas spēkā ar tā pieņemšanas brīdi.

Tādējādi saimnieciskās darbības apturēšanai nav neatgriezeniskas sekas. Proti, saimnieciskās darbības apturēšana ir vērtējama kā pagaidu līdzeklis, lai nodrošinātu normatīvo aktu prasību ievērošanas nodrošināšanu. Līdz ar to, ja pieteicēja novērsīs konstatētos pārkāpumus, pieteicējai būs iespējams turpināt savu saimniecisko darbību.

[13] Apkopojot iepriekš minēto, tiesa atzīst pārsūdzēto lēmumu par tiesisku, savukārt pieteicējas pieteikumu par nepamatotu un līdz ar to noraidāmu.

Atbilstoši Augstākās tiesas judikatūrai, kas savukārt veidojusies, pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk. Augstākās tiesas 2004.gada 23.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-216 (C04288903) 8.punktu, 2006.gada 28.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-54 (A42026604) 12.punktu*). Līdz ar to tiesa procesuālās ekonomijas nolūkā ir izvērtējusi tikai lietā būtiskos pieteicējas argumentus.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „ALIS-L" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2018.gada 1.augusta lēmuma Nr.30.1-22.11/3443 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese L.Andersone